

HOOFDSTUK 4

DE UIL

Robin fladderde weg van de oude, bekende route die haar thuis zou brengen. De weide met de koeien, de jonge eiken langs de bosrand en de ratelpopulier verdwenen uit het zicht.

Het bos werd donkergroen. De bomen kropen dichterbij elkaar.

Onderweg dacht ze na over wat Arend had gezegd. Een ei valt wel stuk, maar nooit “heel”. Ze wilde er niet aan denken dat Arend misschien dood zou gaan. Ze kende hem al heel haar leven. Toen haar papa opeens verdwenen was, vloog Arend elke dag even langs om te kijken hoe het met haar ging. Soms bracht hij een cadeautje voor haar mee. Een prentenboek over eekhoorns, koekjes, een speciale dennenappel ...

De tijd is een spiraal. Hij draait altijd in rondjes, vooruit.

Als ik de tijd zou kunnen inhalen, dacht ze, en hem in het begin van zijn spiraal zou kunnen vastpakken ... Dan kan ik de tijd misschien tegenhouden.

Het werd fris. Een dikke grijze wolk bedekte de zon. In de vroege lente koelde het nog erg af 's avonds.

Ik moet de tijd vinden, besloot ze. Dan zal ik hem vriendelijk vragen om wat langzamer te vliegen. Dan hoef ik nog niet naar de klas van Octavie en dan gaat Arend nog lang niet dood.

Robin zoefde, fladderde en spiraalde, terwijl het loof zich steeds dichters om haar heen sloot en donkerder kleurde. Langzaam verdwenen de bladeren en verschenen naalden, kegels en dennenappels. De bomen werden hoger en smaller, de stammen spitzer, grijzer en grauwer. De gezellige geluiden van het bos waar ze zo aan gewend was, stierven langzaam weg. Hoe verder ze vloog, hoe stiller het werd, alsof iedereen rond haar sliep. Het was een ietsepietsie eng, maar daar probeerde ze niet aan te denken. Ze had een missie: de tijd vinden en tegenhouden. Bang zijn was voor kuikentjes.

‘Au au au!’ hoorde ze in een naaldboom vlakbij. Robin vertraagde. Waar kwam dat ge-au vandaan? Ze keek in het rond.

‘Au au au,’ klonk het nog eens.

Hij zat op een dikke tak van een middelgrote fijnspar: de uil. 'Au au au!' kreunde hij met zijn ogen dicht.

'Uil!' schreeuwde Robin verrast en ze vloog naar hem toe. 'Joe-hoe, Uil!'

Niemand wist hoe de uil heette. De uil zelf wist het ook niet. Hij was het allang vergeten. Was het Maarten, of Franciscus. Of misschien wel Isidoor. Of Archibald. Of Ysbrand. Of Ommelandicus, Florimondus, Willibrordus, Benedictus, Constantinopel ... Of Marcel. Niemand wist het. Dus noemde iedereen hem Uil. Of sommigen zelfs: Dé Uil.

'Uil! Wat doet u hier? Wat is er gebeurd?'

'Ssst! Ik ben druk bezig,' fluisterde de uil, nog steeds met zijn ogen dicht. 'Ik ben me aan het concentreren. Au au au!' riep hij nogmaals.

'Heeft u pijn?' vroeg Robin bezorgd.

'Pijn? Oh nee,' lachte Uil. 'Ik zoek rijmwoorden voor mijn nieuwe gedicht. Het wordt prachtig! Het wordt mijn mooiste gedicht. Wat zeg ik? Het mooiste gedicht van de wereld! Het wordt een meesterwerk, een levenswerk! Ik ben er al sinds vanochtend mee bezig. Daarom zit ik hier. En niet daar, bij de rest van dat wild en gevogelte.' Hij wees met zijn rechtervleugel in de richting vanwaar Robin was komen vliegen.

'... En ik moet zeggen, Robin, het kluizenaarsleven bevalt me uitermate.'

‘Ik wist helemaal niet dat u een dichter was, Uil! Heeft u al veel gedichten geschreven?’

‘Echte dichters schrijven maar één gedicht in heel hun leven. Dat heb ik van horen zeggen van een echte dichter. Ik bedoel: van een ándere echte dichter.’

‘Oh ...’ antwoordde Robin. ‘En? Lukt het een beetje?’

‘Ik heb al één woord.’

‘Welk woord?’

‘Beadepauw.’ De uil was trots. ‘Prachtig toch, hé?’ Hij slaakte een zucht.

‘Maar dat zijn Bea: één, de: twee, en pauw, drie woorden!’ Robin telde de woorden na op haar linkervleugelpennen.

‘Foutief!’ antwoordde de uil. ‘In mijn gedicht wordt alles aan elkaar geschreven. Dat heet dichterlijke vrijheid. Au au au!’ Hij sloot zijn ogen weer.

Robin begreep eigenlijk niet wat dat betekende: dichterlijke vrijheid.

‘Zeg Uil, mag ik u iets vragen?’

De uil opende langzaam één oog en deed het toen weer dicht. Hij zuchtte diep en gromde.

‘Het is een heel moeilijke vraag, Uil. Misschien weet u het antwoord wel ...’

‘Vooruit dan maar ...’ zuchtte Uil, nog dieper en langer dan daarvoor. Eigenlijk vond hij het wel leuk dat er moeilijke vragen

aan hem werden gesteld. Arend was niet de enige slimmerik in het bos.

‘We moeten van juf Merel een verhaal schrijven over de tijd. Arend zegt dat de tijd eeuwig vooruitvliegt. Weet u toevallig waar die tijd naartoe vliegt?’

‘Aha!’ zei de uil, met gesloten ogen. ‘Heeft Arend jou dat niet verteld? Tsss. Typisch! Wel ...’ Hij schraapte zijn keel. ‘Als dé meest wijze vogel der vogels, kan ik je met absolute bijna-zekerheid zeggen dat de tijd onderweg is naar ... Japan.’

‘Naar Japan?’ vroeg Robin verrast.

‘Exact, naar Japan.’ Uil deed weer even één oog half open en gluurde onderzoekend naar Robin.

Robin fantaseerde over Japan. Daar was ze nog nooit geweest en eerlijk gezegd wist ze weinig over Japan, behalve dan dat Origami, de kraanvogel, uit Japan kwam. En dat Mona, de mandarijneend, in China geboren was. En dat China ergens in de buurt lag van Japan.

‘Japan,’ hervatte de uil, ‘betekent eigenlijk: oorsprong van de zon.’

‘Wat is een oorsprong?’ vroeg Robin. ‘Een oor dat springt?’ Ze giechelde.

‘Sorry, ik weet het, ik gebruik soms moeilijke woorden. Maar ik ben een dichter. Een echte dichter kent elk woord dat ooit uitgevonden is. Ook de moeilijke! Oorsprong betekent de plek waar je vandaan komt.’

‘Bedoelt u dat de zon uit Japan komt?’ vroeg Robin. ‘Dat de zon, net als Origami, in Japan geboren is?’

‘Exact,’ antwoordde de uil. ‘Tenminste, dat denk ik, want helemaal zeker weet ik het ook niet.’

‘Wie is dan de moeder van de zon?’

‘De moeder van de zon is Niets.’

‘Niets? Is dat haar naam?’

‘Exact, *ma* is Niets.’

‘Haha, hoe kan iemand nu Niets zijn,’ lachte Robin.

‘Tuurlijk wel,’ zei de uil een beetje boos en hij opende nu zijn beide ogen. Hij was net zo goed op dreef. ‘Niets is nooit zomaar niets.’

‘Ik begrijp er niets van,’ zei Robin.

‘Aha, zie je wel! Je begrijpt er níets van. *Niets* is iets wat je niet begrijpt. *Niets* is dus wél iets! Wat doet een vogel als hij gewoon wat zit te niksen op een tak?’

‘Euh, niets,’ antwoordde Robin.

‘Foutief!’ riep de uil, en hij sloeg zijn vleugels open en dicht. ‘De vogel zit op een tak! Hij rust. Of hij kijkt. Hij luistert. Hij is.’

‘Mmm, ik denk dat u gelijk heeft,’ zei Robin.

‘Natuurlijk heb ik gelijk! Dé Uil heeft altijd gelijk! En dé Uil ben ik, dus ik heb altijd gelijk.’

‘En wie is dan de vader van de zon?’ vroeg Robin.

‘Alles. Een vinnige vogel, pfieuw! Altijd maar druk, druk, druk ... Ik word al moe als ik aan hem denk.’

‘Dus Niets is de moeder van de zon. En Alles is de vader?’

‘Exact!’

‘Dus Alles en Niets hebben samen euh, een kind, en dat is de zon?’ Robin vond het toch een beetje vreemd allemaal.

‘Exact!’

‘En waarom vliegt de tijd dan naar Japan?’

‘De tijd gaat op bezoek bij lieve rustige Niets en gekke drukke Alles.’

‘Waarom?’ vroeg Robin.

‘Dan drinkt hij waarschijnlijk thee, zoals iedereen die in Japan op bezoek gaat.’

‘En wat gebeurt er dan?’

‘Dan eet de tijd een rijstkoekje.’

‘En daarna?’

‘Dan gaat de tijd een middagdutje doen.’

‘En daarna?’

‘Dan vliegt hij naar Parijs.’

‘Echt waar?’

‘Echt waar en exact!’ antwoordde de uil en hij deed zijn beide ogen weer dicht.

‘Euh, bedankt Uil ...’ En uit beleefdheid voegde ze eraan toe: ‘Ik ben een heel stuk wijzer nu.’

‘Net zoals de wijzer van de klok,’ glimlachte de uil tevreden.

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg Robin.

‘Ssst. Het is tijd voor mijn avonddutje.’

‘Moest u geen gedicht schrijven?’

‘Ik hoor mezelf het best wanneer ik slaap.’

‘Tot later, allerslimste Uil!’

‘Wacht!’ Uil opende zijn ogen weer, hief zijn billen op, en haalde van onder zijn kont een boek tevoorschijn. ‘Wil jij voor mij even langs Brutus vliegen om hem dit boek terug te geven? De stakker durft zijn huis niet uit en ik heb het sinds ik dichter ben veel te druk.’ Uil legde het boek naast Robin neer. Het was een rijmwoordenboek. ‘Echte dichters gebruiken hun fantasie.’ Hij trok aan zijn sjaaltje. Het zat iets te strak.

‘Wie is Brutus?’ vroeg Robin.

‘Zwart, specht, middelmatige lichaamsbouw. Je kan er niet naast zi... horen.’

‘Komt in orde, Uil, maar hoe moet ik ...’

‘Toppie, tot later!’ onderbrak Uil haar. Hij kneep zijn ogen stevig dicht en maakte een lang knorrend geluid om te bewijzen dat hij sliep.

‘Euh, droom zacht ...’ Robin probeerde het boek op te tillen met haar pootje, maar het was best zwaar. Toen ze het boek losliet, gleed het van de tak en plofte tien meter lager met een doffe klap op de grond.

‘Verdorie!’ vloekte ze. Ze vloog naar beneden.

Het boek lag open op de p, van *pech*. *Halfweg, omweg, onderweg*,

broodbeleg ... De rest van de woorden was bedekt met donker zand en afgevallen naalden.

Een mier kroop boven aan de bladrand, liep even over de rand en verdween toen op haar dooie gemak naar de achterkant van het blad. De volgende pagina met rijmwoorden was waarschijnlijk interessanter.

Robin veegde snel de pagina schoon met haar vleugel en vouwde het boek weer dicht. Ze keek om zich heen. Tussen de varens en het mos groeiden een paar bessenstruiken. Ze rukte met haar snavel een jonge, dunne stengel uit de grond, trok de bladeren eraf en bond de stengel als een touw om het boek. Aan het einde van de stengel maakte ze een grote lus. 'Zo!' zei ze trots tegen zichzelf. Ze nam de lus in haar bek, ademde diep in en vloog met nieuwe moed en een verzameling rijmwoorden het bos weer in.